

Geert van der Kolk

*De oogst
is voorbij*

Roman

LIX

Als een draak met lichtspuwende ogen vloog de helikopter door de nacht. Hij had zoeklichten aan beide kanten van zijn romp en de acacia's en de mierenhopen van de vlakte kwamen heel even tevoorschijn als hij over hen heen scheerde. De helikopter vloog over de Samboeroe-nederzetting bij Maroto en bleef even verderop boven de grote kraal in de lucht hangen. De dieren schrokken op van het lawaai en het scherpe licht en kwamen loeiend en mekkerend overeind. Ze wilden weggelopen, maar konden nergens naartoe. De kraal was afgesloten en vol en de dieren botsten tegen elkaar aan en raakten in de knel en sommige sprongen met hun voorpoten op de ruggen van andere. Toen begon het schieten. Vanuit de open deuren aan beide kanten van de helikopter werd met machinegeweren naar beneden geschoten. De zoeklichten zwaaiden rond door de kraal en koeien en geiten zakten door hun voor- of hun achterpoten of vielen opzij alsof ze waren omgeduwd en sommige bleven rechtop staan en staken hun bebloede koppen omhoog en brulden van de pijn. De koeien die nog konden lopen probeerden in blinde paniek weg te vluchten, vertraptten de dieren die op de grond lagen en stortten zich hals over kop in de hoge haag van doortakken. Daar bleven ze steken in de lange dorens en worstelden en trokken hun vlees aan alle kanten open en bloedden als runderen. De dieren die op de grond lagen begonnen ook te bloeden, uit wonden in hun flanken en hun rug en hun hals en buik en hoe vaker ze overeind probeerden te komen, hoe meer ze tegenspartelden, hoe harder het bloed stroomde. Toen gingen de zoeklichten uit, het schieten hield op en de helikopter klom omhoog tot er niets anders meer te zien was dan een klein rood navigatielicht dat wegvloog naar het zuiden. Daarna was er geen ander geluid dan de opgewonden stemmen van de Samboeroes die uit hun hutten waren gekomen en het geloei en gemekker en gesteun van gewonde dieren.

Er renden twee meisjes met de Land Cruiser mee toen Jordaan de oprijlaan van zijn huis in Oost-Horr opreed. Ze waren heel donker en mager en hadden gevlochten kroeshaar. Ze droegen een bruine doek die over hun rechterschouder en rond hun middel was geslagen en ronde kettingen met gele, zwarte en rode kralen.

Nakiroe stond op de veranda. Ze was nog langer dan Jordaan zich herinnerde en droeg een lichtgrijze linnen omslagdoek met dunne groene strepen. Ze riep iets tegen de meisjes, die wegrenden en zich achter het huis verstopten. Jordaan bleef bij de Land Cruiser staan.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg hij. ‘Waar is Lowor?’

‘Het huis is gereed,’ zei Nakiroe.

‘Ik vroeg je wat.’

‘Mijn broer is in Karamoja.’

‘Nog steeds? Wanneer komt hij terug?’

‘Ik weet dat niet.’

‘Heeft hij daar niets over gezegd?’

‘Nee. Ik ben een vrouw.’

Jordaan keek haar aan en knikte langzaam.

‘Ik zal hem gelijk maar bellen,’ zei hij. ‘Dan weten we allemaal waar we aan toe zijn.’

Hij pakte zijn telefoon en koos Lowors nummer uit zijn adresboek.

‘Wie zijn die meisjes?’ vroeg hij terwijl hij op verbinding wachtte.

Voor Nakiroe antwoord kon geven begon ergens diep in de plooien van haar omslagdoek een telefoon te zoemen.

‘Shit,’ zei Jordaan. ‘Heeft hij een ander nummer in Karamoja?’

‘Ik weet dat niet.’

De twee kleine meisjes keken om de hoek van het huis, kropen toen achter een cactushaag langs en renden naar de lemen portiershut aan het begin van de oprijlaan.

‘Wie zijn dat?’ vroeg Jordaan. ‘Of weet je dat ook niet?’

Nakiroe had een even bewegingloos en onverstoorbaar gezicht als haar oudere broer.

‘Die zijn mijn dochters,’ zei ze.

‘Hoe komen ze hier?’

‘Ze hebben gelopen.’

‘Ik bedoel met wíe, natuurlijk, en waarom. Laat maar zitten. Ik hoop dat je wat minder dom bent dan je lijkt. Hebben ze ook een naam?’

‘De namen zijn Nawane en Nakrets.’

Jordaan pakte zijn tas van de achterbank van de Land Cruiser en liep de veranda op. Nakiroe stond nog steeds als een standbeeld te wachten.

‘Zal ik voedsel doen?’ vroeg ze.

‘Nee,’ zei Jordaan en hij liep naar binnen zonder haar aan te kijken. ‘Een paar flessen Tusker.’

Zodra zijn laptop online was skypte hij Pippa. Ze keek een beetje geschrokken toen het scherm openging.

‘Ik zit bij Starbucks,’ zei ze zacht. ‘Dit is geen ideaal moment.’

Ze had haar haar korter geknipt en droeg een stijlvol donkergrijs jasje. Achter haar rug klonk geroezemoes en het gesis van een espresso-machine en mensen liepen heen en weer met bekers koffie.

‘Ik ben thuis in Oost-Horr,’ zei Jordaan. ‘Op het terras. Kijk maar. Kan je de zebra’s zien? Ik ben net aangekomen. Alles is nog precies hetzelfde hier, behalve dat de kolonel alle remmen heeft losgegooid. Je raadt nooit wat hij gedaan heeft. Het vee in de kraal bij Maroto is midden in de nacht vanuit een helikopter gemित्रailleerd.’

‘Dat kan niet,’ zei Pippa. ‘Echt?’

‘Echt. De mensen praten nergens anders over. Hoe staat het er bij jou voor? Ik heb vanmorgen in Malabit mijn e-mail gecheckt, maar er was niets. Wanneer kom je?’

‘Dit is echt geen goede plek om te praten,’ zei Pippa. ‘Er zitten aan alle kanten mensen om me heen. Bij DFID vinden ze dat een Afrikaanse dokter de kliniek moet overnemen en mischien is dat ook wel een beter idee.’

‘Wat bedoel je? Ze wilden je toch laten gaan?’

Pippa hield haar mond zo dicht bij het microfoontje dat haar gezicht vervormd leek.

‘Ik kan echt niet rustig praten hier. Ik zal je mailen. Als ik het allemaal opschrijf wordt het misschien vanzelf duidelijker en dan kan ik het ook beter uitleggen.’

Nakiroe kwam het terras op met een dienblad met een groot glas en twee flessen bier.

‘Wat valt er uit te leggen?’ vroeg Jordaan. ‘Waar heb je het over?’

Nakiroe liep achter hem langs.

‘Wie is die vrouw?’ vroeg Pippa. ‘Is dat die zus van Lowor?’

Nakiroe bleef staan en keek naar het scherm van de laptop. Zij en Pippa keken elkaar even zwijgend aan.

‘Lowor moest naar zijn familie in Karamoja,’ zei Jordaan. ‘Zij neemt zolang zijn werk over.’

Nakiroe draaide zich om en liep naar binnen.

‘Ik dacht dat ze allang weg was,’ zei Pippa.

‘Dat dacht ik ook,’ zei Jordaan. ‘Wat wilde je uitleggen?’

‘Nou, gewoon, alles. Ik zal je mailen.’

‘Oké, maar wanneer kom je?’

‘Ik zal je mailen. En ik ga nu uitloggen, want dit is echt een rotplek om te praten.’

‘Heb je al enig idee wanneer?’ vroeg Jordaan, maar Pippa’s gezicht was al van het scherm verdwenen.